

Bloed & Rozen

Callie Hart bij Boekerij:

Quicksilver

Brimstone

Bloed & Rozen

The background of the entire cover is a detailed, light-colored illustration. It features several roses in various stages of bloom, interspersed with human skulls. The style is reminiscent of a fine-line drawing or a detailed engraving. The roses are delicate and detailed, while the skulls are more stark and graphic. The overall tone is somber and mysterious, fitting the book's title.

CALLIE HART

Bloed & Rozen

Hij biedt haar bescherming,
maar tegen welke prijs?

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-1201-8

ISBN 978-94-023-3021-2 (e-book)

ISBN 978-90-492-1336-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Blood & Roses (Part I)*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: Daniela Medina, © 2026 Hachette Book Group, Inc.,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2014 by Callie Hart. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

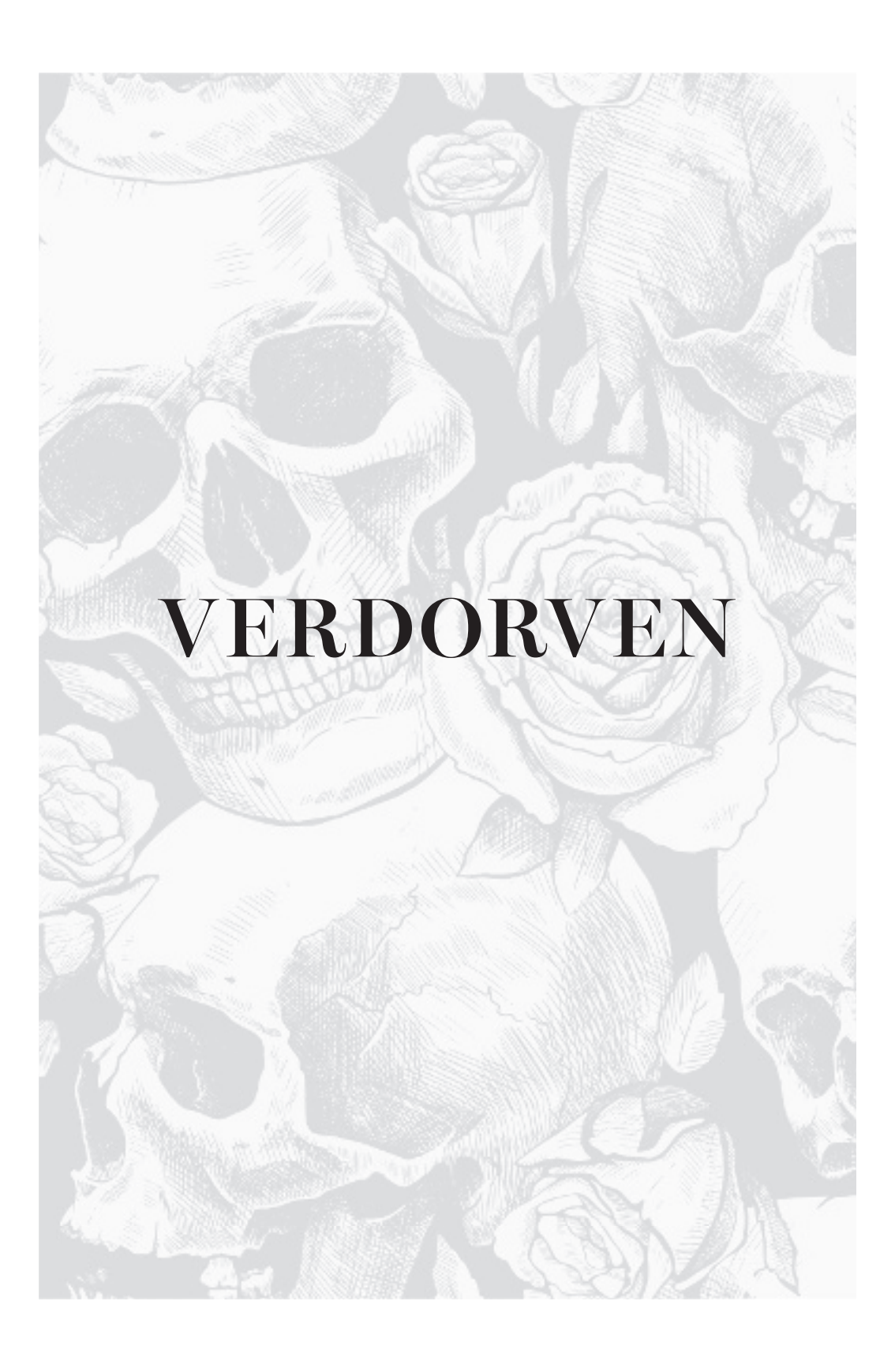
All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek bevat thema's en beschrijvingen die door sommige lezers als schokkend of confronterend kunnen worden ervaren. Op pagina 381 vindt u een volledig overzicht van de inhoudswaarschuwingen.

ER WAS EENS
EEN JONGEN DIE
IN HET DONKER
LEEFDEN...

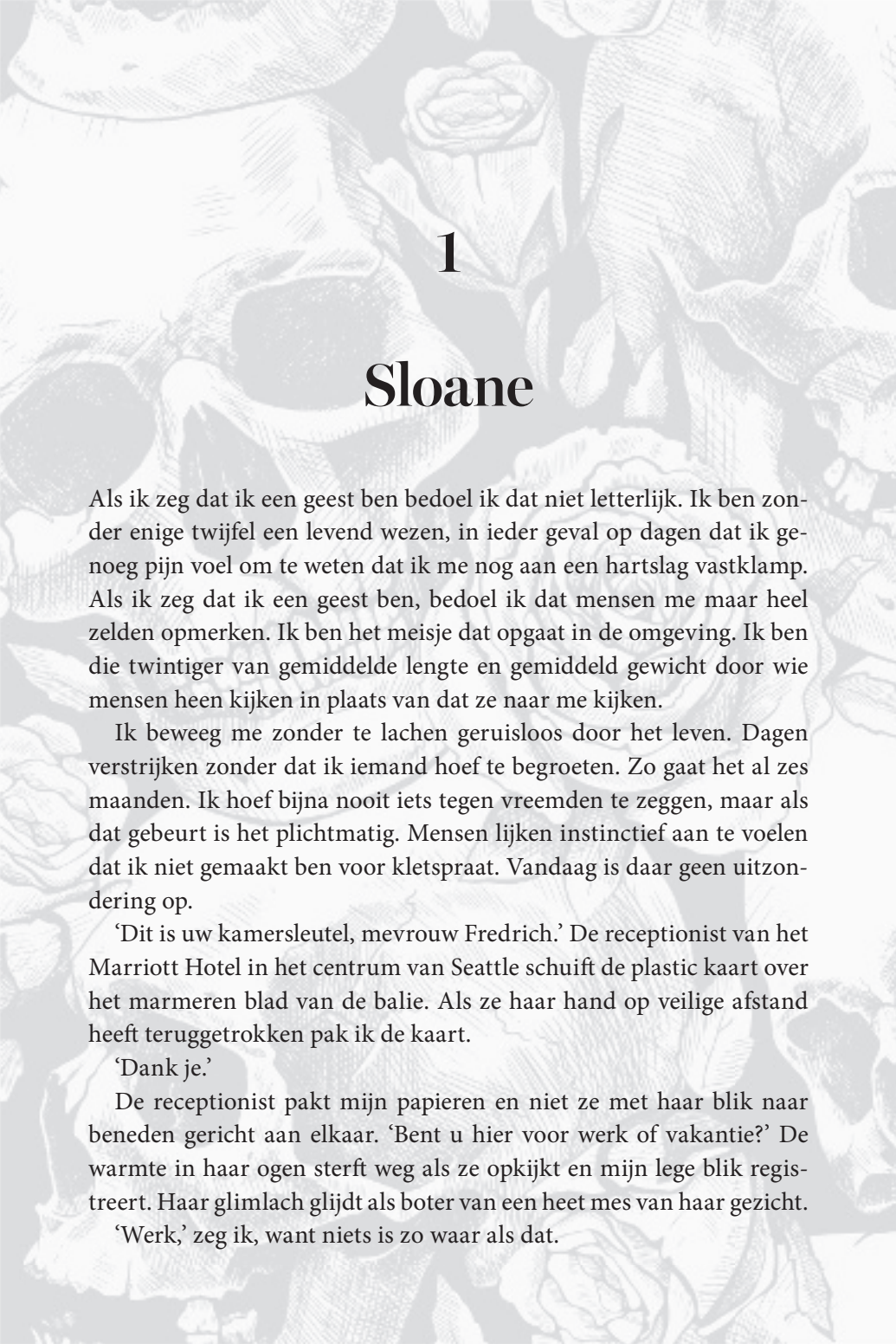
EN HIJ HAD HET
DAAR PRIMA
NAAR ZIJN ZIN.

VERDORVEN

1

Sloane

Als ik zeg dat ik een geest ben bedoel ik dat niet letterlijk. Ik ben zonder enige twijfel een levend wezen, in ieder geval op dagen dat ik genoeg pijn voel om te weten dat ik me nog aan een hartslag vastklamp. Als ik zeg dat ik een geest ben, bedoel ik dat mensen me maar heel zelden opmerken. Ik ben het meisje dat opgaat in de omgeving. Ik ben die twintiger van gemiddelde lengte en gemiddeld gewicht door wie mensen heen kijken in plaats van dat ze naar me kijken.

Ik beweeg me zonder te lachen geruisloos door het leven. Dagen verstrijken zonder dat ik iemand hoeft te begroeten. Zo gaat het al zes maanden. Ik hoef bijna nooit iets tegen vreemden te zeggen, maar als dat gebeurt is het plichtmatig. Mensen lijken instinctief aan te voelen dat ik niet gemaakt ben voor kletspraat. Vandaag is daar geen uitzondering op.

‘Dit is uw kamersleutel, mevrouw Fredrich.’ De receptionist van het Marriott Hotel in het centrum van Seattle schuift de plastic kaart over het marmeren blad van de balie. Als ze haar hand op veilige afstand heeft teruggetrokken pak ik de kaart.

‘Dank je.’

De receptionist pakt mijn papieren en niet ze met haar blik naar beneden gericht aan elkaar. ‘Bent u hier voor werk of vakantie?’ De warmte in haar ogen sterft weg als ze opkijkt en mijn lege blik registreert. Haar glimlach glijdt als boter van een heet mes van haar gezicht.

‘Werk,’ zeg ik, want niets is zo waar als dat.

‘Oké. Nou... prettig verblijf in het Marriott.’ Zodra ze haar riedeltje heeft opgedreund kijkt ze weg. Ze vraagt niet waarom ik zonder bagage in haar hotel sta of waarom ik maar één nacht blijf. En ze vraagt ook niet waarom ik een tweede sleutel voor ene meneer Hanson klaar heb laten leggen. Daar hoort ze niet naar te vragen. Eli heeft me verteld hoe dit gaat lopen, en tot nu toe gaat alles precies volgens plan. Ik pak mijn tasje van de balie, trek mijn jas recht en ga op weg naar de lift.

Tweëntwintig, eenentwintig, twintig, negentien, achttien...

Ik kijk hoe de getallen stuk voor stuk oplichten. Ze hebben het formaat van een dollarmunt, lichten om beurten op en worden dan weer donker, en de lift komt naar beneden terwijl ik sta te wachten, ongeduldig en zonder met mijn ogen te knipperen. Er wachten ook anderen. Als dit een kantoorpand of een winkelcentrum was zou ik de trap nemen. Wat ik van afgesloten ruimtes vind? We staan niet op vriendschappelijke voet. Maar aangezien dit hotel zevenenveertig verdiepingen telt en ik een kamer op de tweeënveertigste heb geboekt, ziet het ernaar uit dat ik de aanwezigheid van vreemden even zal moeten tolereren.

De deuren glijden open. Ik loop als eerste de lift in en ga helemaal achterin staan. Ik wil niet dat de vier zakenmannen die volgen me aanraken terwijl ze langs me lopen. Ze verblijven ergens halverwege het hotel. Ze stralen middelmaat uit. Ze dragen een middelmatig pak. Ze hebben alle vier een middelmatig kapsel. Hun verblijf is geboekt door een accountantskantoor, en accountantskantoren boeken geen penthouses. Ze moeten een tweepersoonskamer met twee eenpersoonsbedden en een badkamer delen, hebben toegang tot de gym en verder weinig extra's. *Geen minibar voor jou, meneertje Zakenman.*

De liftdeuren glijden dicht en ik trek me terug in mezelf, druk mijn rug tegen de achterwand van de lift. Ik sluit mijn ogen en adem uit door mijn neus. Dit is straks allemaal weer achter de rug, maar mijn hart gaat vreselijk tekeer. De angst gevangen te zitten, de angst voor wat ik op het punt sta te gaan doen, voelt als een slang die in mijn ingewanden rondwroet.

‘Hé. Gaat het een beetje? Je ziet er nogal angstig uit.’

Er praat er eentje tegen me. Hij denkt dat ik stress heb van de lift, wat ook zo is, maar dat is maar een deel van het probleem. Hij heeft

bruine ogen, een warme kleur die me aan chocolade doet denken. Hij heeft kuiltjes in zijn wangen. Zo te zien is hij een jaar of achtentwintig. Ongeveer van mijn leeftijd. Hij lijkt me aardig. Aardig zoals een man met wie ik ooit op date zou zijn gegaan, voordat... nou ja. Voordat daten onmogelijk werd.

Ik dwing mezelf om hem aan te kijken. 'Ik voel me prima. Dank je.'

'Gelukkig.' De man met de chocoladebruine ogen glimlacht naar me. 'Bij mijn zusje helpt het om diep in te ademen. Zij is ook niet dol op liften.'

Hij is lief. Veel liever dan ik verdien, gezien de reden dat ik hier vandaag ben. Ik beloon hem met een waterige glimlach - die hij met een grijns beantwoordt - en dan glijden de deuren open en vertrekt het viertal. Ik prop mijn handen in mijn zakken om het trillen tegen te gaan. Ik sta achttien verdiepingen lang in mijn eentje in de lift (beter dan er met vier vreemden gevangenzitten, maar nog steeds niet geweldig) en dan mag ik er eindelijk uit.

Het hotel is zoals elk ander waar ik ooit ben geweest. Het enige wat het onderscheidt van de andere hotels, het enige wat het voor altijd zal kenschetsen, is de reden dat ik hier ben.

Ik sta op het punt seks te hebben met een vreemde.

En dat ga ik doen om mijn zusje te vinden.

2

Sloane

Tegen de tijd dat ik de kamer binnen ben en mijn jas aan de deur heb gehangen ben ik bijna klaar. Ik draag wat me is verteld aan te trekken: zwart kant. Eli, de privédetective die ik heb ingehuurd om mijn zusje te vinden, was niet specifiek dan dat. Hij is degene die dit allemaal heeft geregeld.

‘Soms is geld gewoon niet genoeg om te kopen wat je wilt hebben, schatje. Soms heeft het wat meer... overtuigingskracht nodig om dit soort informatie in handen te krijgen. Weet je wat? Ik deel met je wat ik weet, maar dan wil ik dat je eerst iets voor me doet.’

‘Wat?’

‘Als jij je benen spreidt voor een betalende klant vertel ik je alles wat je wilt weten.’ En dat zei dat smerige varken nota bene met een brede grijns op zijn gezicht. Het gore lef. *‘Doe me een lol, mevrouw Romera. Je hoeft niet zo naar me te kijken, hoor. Wil je je zusje vinden of niet?’*

Dus heb ik er uiteindelijk mee ingestemd. En hij had gelijk. Ik wil Lex vinden. Ik wil haar veilig thuis zien en heb er alles voor over om dat voor elkaar te krijgen. Zelfs als dat betekent dat ik daarna niet meer met mezelf kan leven.

Behalve die lingerie die ik moet dragen zei Eli dat ik iets moest meenemen. Iets wat ik in mijn jas heb verstopt. Ik vis het uit mijn zak en doe het op. Het is een masker van zwart satijn, afgewerkt met bloedrood kant. Zo voel ik me tenminste een heel klein beetje verborgen. Ik doe het licht in de badkamer aan en zoek in mijn tasje naar mijn reddings-

boei. Het potje valium rammelt als ik het pak. Het grote voordeel als je in het vijfde jaar van je artsenopleiding zit en je ondertussen in een groot ziekenhuis arts in opleiding tot specialist bent, is dat er altijd wel iemand is die je zonder er vragen over te stellen medicatie wil voorschrijven. Die valium staat niet eens op mijn naam. Hij staat niet in mijn medische dossier. Ik neem er één, net genoeg om kalm te blijven, maar niet genoeg om er slaperig van te worden. Ik kijk in de spiegel en doe het bandje van het masker goed onder mijn haarlijn.

Je ziet er niet uit, Sloane.

Dat zeg ik de laatste tijd elke keer als ik in de spiegel kijk. Misschien is het waar. Maar misschien ook niet. Ik staar al zo lang in de spiegel naar mezelf dat ik mijn spiegelbeeld niet meer begrijp. Lex was altijd de mooie van ons tweetjes. O, ik weet dat ik een goed lijf heb. Eli zei dat dat de enige reden was dat hij zaken met me wilde doen. Omdat mijn tieten echt zijn en ik een mooie kont heb.

Je lengte kan voor sommige mannen een probleem zijn, maar ja... daar is niet veel aan te doen.

Ik help mezelf eraan herinneren dat dit allemaal tijdelijk is. Het is niet voor altijd. Ik ben per slot van rekening AIOS. Het lichaam is niets anders dan een machine, vol radertjes en ingewikkelde onderdelen die tikkend in harmonie met elkaar werken om te zorgen dat je door kunt. Seks is gewoon een functie van die machine, verder niets.

Je kunt dit, Sloane. Je kunt het.

En dan, nog geen twee seconden later...

Lex zou dit niet willen. Ze zou niet willen dat je zou worden gebruikt en misbruikt, dat je jezelf voor zo weinig zou verkopen.

Ik haat die stem in mijn hoofd. Hij maakt het me bijna onmogelijk om goed te praten dat ik dit echt ga doen, maar ik verkoop mijn waardevolste bezit niet voor drugs of geld, en zelfs niet voor roem of een fortuin, zoals sommige meiden. Ik doe het uit liefde. Uit liefde voor Lex. Elke zus zou dit doen.

We zijn al zes maanden verder en ik heb nog steeds geen enkele aanwijzing over waar Alexis is. Dit voelt echt als mijn laatste optie. En Eli is slim. Hij heeft me net genoeg informatie gegeven om me een beetje hoop te bieden, maar lang niet zoveel dat hij het risico loopt dat ik onze afspraak niet nakom.

Bonk, bonk, bonk.

‘Fu...’ De deur. Ik zuig mijn onderlip mijn mond in en hou zo het scheldwoord tegen dat op het punt staat eruit te ontsnappen. Het is zover.

Meneer Hanson zal zijn sleutel bij de opgewekte baliemedewerker beneden hebben afgehaald, maar er is me verteld dat hij zou aankloppen. Om me te laten weten dat de man met wie ik naar bed ga er is en dat ik in de badkamer moet wachten tot hij me komt halen. Ik trek de deur dicht en wordt overvallen door een golf van paniek. Als ik mezelf hier opsluit en weiger naar buiten te komen, hoelang blijft hij dan tot hij het zat is en vertrekt? Maar dat kan ik niet doen. Dan houdt Eli zich niet aan zijn deel van de afspraak, en het maakt hoe dan ook allemaal niets uit. Niets. Ik moet dit doen om mijn doel te bereiken.

Er klinkt een elektronisch piepje terwijl de deur de sleutelkaart aanneemt. Het slot klikt. Dan is het even stil. De rand van de wastafel snijdt in de achterkant van mijn bovenbenen terwijl ik ertegenaan leun, als bevroren, maar dan dringt het tot me door dat ik dat niet moet doen. Dat zou een markering op mijn lichaam achterlaten en dat is tegen de regels. Zelfs een tijdelijke markering. Mijn vreemdeling wil me in perfecte toestand.

Godzijdank begint de valium te werken en komt er een verdoofd gevoel van vredigheid over me heen. Wat maar goed is ook, want wie het ook is in de kamer, hij neemt de tijd. Als ik die valium niet zou hebben geslikt, zou ik tegen de tijd dat hij op de badkamerdeur klopt alleen nog maar willen vluchten. ‘Kom naar buiten. Doe eerst het licht uit,’ draagt een stem me op. Hij klinkt hees en laag. Is het een roker? Geweldig. Ik moet de komende twee uur doorbrengen met mijn tong in de keel van een roker en dan moet ik mijn mond daarna met bleekmiddel spoelen. Ik doe het licht uit, doe de deur open en begrijp niet wat ik zie.

Niets.

Helemaal niets. Het is stikdonker in de kamer.

‘Kon je het lichtknopje niet vinden?’

‘Blijf eraf. Kom hierheen,’ draagt de stem me op. Hij klinkt jong en is alleen. Niet dat ik meer dan één iemand verwachtte. Eli heeft me bezworen dat het er één zou zijn. En dat het bij één keer blijft. Ik loop

behoedzaam de kamer in. Had ik nou maar beter gekeken waar de meubels stonden voordat ik mezelf in de badkamer opsloot. Ik stoot meteen keihard mijn teen tegen god-mag-weten-wat en slaak een kreet van de pijn.

‘Gaat het?’ Hij klinkt geamuseerd, wat ik irritant vind. Wie geilt er nou op een meisje dat haar tenen breekt?

‘Nou ja... gezien het feit dat ik geen hand voor ogen zie...’ mompelt ik.

‘Dat is precies de bedoeling. Kom hier.’

Als ik zou weten waar dat was zou ik me beter voelen. Ik probeer het nog een keer en nu lukt het me om het bed te vinden zonder tegen iets anders aan te botsen. Het matras zakt in als ik erop klim en me afvraag waar hij in godsnaam is. Ik ben nog niet half zo bang als ik zou moeten zijn. Ik zie er eerlijk gezegd bijna de lol wel van in.

‘Ga midden op het bed zitten, met je handen achter je rug,’ fluistert hij.

Gaat hij me vastbinden? Daar zou ik de lol niet van moeten inzien. Daar zou ik in elke andere omstandigheid de lol niet van inzien.

‘Wil je een naam weten?’ zei Eli dat ik moest vragen.

Een laag rommelend keelgeluid doorbreekt de stilte en dan dringt het tot me door dat hij lacht. ‘Bied je me aan me je echte naam te vertellen?’

‘Eli zei dat dat tegen de regels is.’

‘In dat geval hoeft ik geen naam.’ Het matras zakt weer in. Hij is in beweging, komt dichterbij. Ik voel zijn hete adem in mijn hals als hij spreekt. ‘Ik ga je geen Melody of Candy of zoiets noemen. We zijn gewoon vreemden voor elkaar. Is dat oké?’

‘Eh... ik denk het.’

Mijn huid voelt alerter in het donker. Net als mijn andere zintuigen. Mijn neus fluistert van alles tegen me, een zweem van munt en de oceaan. Wie het ook is, die man ruikt zalig. Geen spoortje van tabak, wat betekent dat die stem... honderd procent natuurlijk is. Ik bemerk dat ik op een compleet afstandelijke manier nieuwsgierig naar hem ben.

‘Heb je dit al eerder gedaan? Zoiets als dit?’ vraagt hij.

‘Nee.’ Mijn adem blijft in mijn keel steken. Ik ben zo in de war van

de valium dat ik nauwelijks kan nadenken, maar mijn hart slaat op hol van het gebrek aan licht in de ruimte. Voor hetzelfde geld is die gast een seriemoordenaar. Als het licht aan zou zijn, zou hij dat nog steeds kunnen zijn, maar dan zou ik tenminste de gelegenheid hebben hem in de ogen te kijken en ervandoor te gaan.

Mysterieman ademt uit, en ik voel de warme lucht over mijn borst bewegen. Mijn tepels worden hard, hoewel ik het niet koud heb. Dat is me niet eerder overkomen. Nog nooit. Waarschijnlijk omdat ik nog nooit zo dicht op een man heb gezeten. 'Leg je handen op je schoot,' draagt hij me op.

Dat doe ik, en ik schrik als ik zijn hand op mijn been voel.

'Ben je bang?'

'Nee.'

Hij schiet in de lach, een wreed en verdorven geluid. Zijn hand beweegt langzaam over mijn been tot hij mijn hand vindt, en hij krult zijn vingers rond mijn pols. 'Je bent dapperder dan de meeste meisjes.'

'Doe je dit met veel meisjes?'

'Een aantal.'

Nou, hij is tenminste wel eerlijk. Hij pakt mijn hand, trekt die naar zich toe, en ik voel zijn stekelbaard tegen de gevoelige huid van de binnenkant van mijn pols.

'Je ruikt bloemig. Wat voor parfum draag je?'

'Afresia,' zeg ik.

'Het is een frisse geur. Niet te zwaar. Lekker.'

Wat fijn dat je dat vindt. Ik schiet bijna in de lach. Zijn neus beweegt langs mijn pols, gevolgd door de zachte aanraking van zijn lippen. Het is nauwelijks een kus, zacht en lieflijk, maar ik kan er veel uit opmaken. Hij heeft volle lippen en is zacht met zijn mond. Wat ik niet had verwacht. Ik ga een beetje anders zitten en vraag me af waar dit heen gaat. Waar zijn mond heen gaat.

'Vraag je je weleens af hoe het zou zijn om blind te zijn?' vraagt hij met zijn diepe stem.

'Hoezo? Ben je blind?'

'Nee. Geef antwoord.'

'Eh, ik denk het. Weleens.'

Hij leidt mijn hand naar boven en pakt hem met beide handen vast,

opent mijn vingers zodat mijn handpalm open is. Hij doet het langzaam, en ik voel vingers met eelt over de mijne strelen. Ik kan een huivering niet voorkomen. Het is een simpele beweging, maar het voelt als een intieme en weloverwogen aanraking, niet als zomaar grijpen en aanraken. Ik hou mijn adem in terwijl hij mijn hand weer leidt, tot mijn vingers zijn haar voelen en dan over zijn gezicht bewegen.

‘Vertel me hoe je denkt dat ik eruitzie,’ zegt hij met een resonerende grom in zijn stem. Dan laat hij mijn hand los, en ik moet naar voren leunen om hem goed aan te kunnen raken. Ik beweeg naar hem toe, steek mijn voeten onder mijn billen om in balans te blijven en breng mijn andere hand ook naar zijn gezicht.

Zijn haar is kort en een beetje hard van zijn haarproduct. Zijn geelaatstrekken zijn sterk. Uitgesproken. Zijn kaaklijn is vrij scherp, zijn neus recht, hoewel er naar boven toe een vlak stukje zit. Zijn wimpers zijn verrassend lang en zijn lippen... Ik had gelijk. Zijn lippen zijn vol en veel zachter dan een man het recht heeft ze te hebben. Al helemaal een man met zo’n doorleefde stem. Ik voel onder mijn tintelende vingertoppen dat deze man het gezicht van een engel heeft. Een barbaarse engel, dat wel - misschien zo eentje die in Babylon flink om zich heen heeft gemept.

‘Nou?’ vraagt hij.

‘Ik denk dat je erg aantrekkelijk bent,’ geef ik toe.

Hij maakt een grommend geluid. ‘En verder?’

Hij oefent lichte druk op mijn onderarmen uit zodat ze langs zijn borstkas naar beneden gaan, waar mijn vingers een gladde huid en harde, getrainde spieren voelen. Zijn borstspieren trekken samen als mijn hand er licht overheen beweegt en dan naar beneden gaat. Ik voel drie horizontale lijnen die er niet horen, rechts van zijn buikspieren en een paar centimeter uit elkaar. Mijn vingers gaan er in een cirkelende beweging overheen, proberen hun verhaal er uit te trekken, proberen te bedenken wat er is gebeurd. Ik voel een onuitgesproken verhaal van geweld dat op de vlakten van dit prachtige lijf staat geschreven. Hij huivert een beetje terwijl ik hem ontdek, hem onderzoek met een verderlichte aanraking zoals ik over zijn wasbordje en schuine buikspieren ben gegaan. Hij zuigt met een scherp geluid zijn adem in als ik dat

doe, en ik moet ervan glimlachen. Ik moet er zowaar van glimlachen. Hij kan niet tegen kietelen. Hij begint niet te lachen en zegt niet dat ik hem niet zo moet aanraken, maar zijn lichaam spant zich verder aan terwijl ik het nog een keer doe om mijn theorie te testen.

Ik beweeg omhoog naar zijn schouders, die breed en sterk zijn, en krul mijn armen eroverheen om zijn nek en schouderbladen te voelen. Hij is ontzettend groot en breed, maar ik ben niet echt bang voor hem. Natuurlijk zou ik dat moeten zijn, dat begrijp ik ook wel, maar ik ben het niet. De valium heeft mijn angst weggenomen, en ik had me voorgesteld dat hij mij zou willen aanraken, dat hij overal aan zou zitten en zou willen zien waarvoor hij heeft betaald. Maar tot dusverre heeft hij me nauwelijks aangeraakt, alleen op mijn hand en benen.

‘Nou?’ vraagt hij.

‘Hoe kom je aan die littekens?’

‘Ik ben neergestoken.’ Hij zegt het gewoon. Wauw.

‘Was het kantje boord?’

‘Ja.’

‘Was het pijnlijk?’

‘Ja.’

Ik laat mijn handen van zijn schouders glijden en vind de littekens weer. Het zijn er één, twee, drie. Ze voelen kartelig en gruwelijk. ‘Wat is er gebeurd met degene die je dit heeft aangedaan?’ wil ik eigenlijk niet vragen. Mysterieman is griezelig eerlijk sinds deze interactie vijf minuten geleden is begonnen, en ik ben een beetje bang dat zijn antwoord ertoe zal leiden dat ik eindelijk bang word voor God.

‘Die heeft zijn verdiende loon gekregen,’ zegt hij zacht. De lakens ritselen terwijl hij beweegt; zijn buikspieren trekken samen onder mijn handen. Als hij mijn haar aanraakt, zijn vingers erin steekt, ben ik nog aan het bedenken of hij bedoelt dat hij degene die hem dat heeft aangedaan heeft vermoord.

‘Ik heb zeer expliciete wensen. Doe zonder vragen te stellen wat ik wil en dan verloopt dit voor ons allebei probleemloos, oké?’ fluistert hij.

Een stoot adrenaline doet mijn zenuwuiteinden ontbranden – een passende reactie op de situatie. Waar ben ik in vredesnaam in beland? Valium of geen valium, dat klonk als een dreigement. Ik had hier nooit

aan moeten beginnen, maar dat is nu te laat. Bovendien... Alexis. Altijd Alexis. 'Oké,' fluister ik.

'Mooi. Ga op je rug liggen.'

Ik laat hem los en heb ineens het gevoel dat ik in een oceaan drijf, dat ik verdrink, dat er geen manier is om mezelf te redden. Het slimme deel van mijn hersens – het deel met de focus op overleven – schreeuwt dat ik moet maken dat ik wegkom, en de toorn van Eli is voor het eerst bijna even niet genoeg om te maken dat ik blijf liggen. Maar de gedachte dat ik Alexis zal vinden is dat wel. Mijn spieren staan op scherp, klaar om in actie te komen, als de man zacht mijn rechterenkel vastpakt.

'Heb je jezelf vandaag aangeraakt?'

'Bedoel... bedoel je...?' Ik ben niet gek. Ik weet wat hij bedoelt.

'Heb je jezelf vandaag laten klaarkomen? Heb je met je kutje gespeeld?'

Ik voel mijn wangen rood worden. Dat heeft nog nooit iemand me gevraagd. 'Nee. Nee, dat heb ik niet,' stamel ik.

'Mooi. Dan smaak je des te zoeter.' In plaats van zijn vingers onder de tailleband van mijn slipje te steken en het naar beneden te trekken, trekt hij het kruisje opzij. Mijn benen gaan op slot als zijn hete adem over mijn blote vlees gaat. Wat moet ik met mijn handen doen? Dit is onontgonnen terrein voor me, en niet zo'n beetje ook. Als een man je gaat beffen is dat omdat hij iets heel, heel vreselijk fout heeft gedaan en dat goed moet maken. Dat is tenminste wat Pippa erover zegt.

'Wil je dat ik je ga likken?' Zijn stem klinkt nu nog heser, vol van de belofte aan seks.

'Ik wil wat jij wilt,' weet ik met moeite uit te brengen. Dat is per slot van rekening waarvoor hij betaalt. Dat is wat me gaat helpen Lex terug te krijgen. Dan grijpt hij me hard bij mijn bovenbeen en knijpt er zo hard in dat ik een gil slaak.

'Dat spelletje spelen we niet. Neem bezit van me, anders neem ik bezit van jou.'

Shit. 'Ja! Ik wil dat je me likt.'

Hij maakt een tevreden grommend geluid en beweegt tussen mijn benen. Als hij me begint te likken spannen de spieren in mijn benen zich aan. Het voelt warm en... lekker. Wat is dit? Zo kan ik toch niet

reageren? Ik schaam me kapot. Wat ben ik voor iemand dat ik ervan geniet te worden gebeft door een wildvreemde? En in deze omstandigheden? Maar ik kan er niets aan doen. Het voelt alsof ik van top tot teen word geliefkoosd.

Zijn tong is ervaren, oefent subtiele druk op mijn klit uit, beweegt heen en weer in een ritmisch patroon dat golven van hitte door me heen stuurt. Ik sta op het punt me eraan over te geven en voel de spanning in mijn armen en benen ontladen als hij stopt met likken en begint te... zuigen.

‘Fuck!’

Hij houdt niet op. Hij gromt als ik tegen hem aan beweeg, me schaamteloos tegen zijn mond druk. Ik heb me nog nooit zo gevoeld. Het voelt... waanzinnig. Ik lig te hijgen en kreunen als een beest als hij zich van me losmaakt, zijn handen naar mijn knieën laat glijden en dan via de binnenkant van mijn dijen naar mijn slipje beweegt. Dat hij in een soepele beweging van mijn lijf ruikt.

‘Hoe graag wil je dat ik je neuk?’

Ik ben hier niet om met hem te willen neuken. Het is mijn taak om hem te laten denken dat ik dat wil, maar de grens tussen doen alsof en de waarheid is zo vaag dat ik mompel: ‘Ontzettend graag. Ik wil ontzettend graag dat je me neukt.’

‘Spreid je benen,’ draagt hij me op. Dat doe ik, en ik vraag me af wat er nu gaat gebeuren. De kamer is een groot zwart gat, dus ik zie zijn contouren niet eens terwijl hij om het bed heen beweegt. Ik hoor een rits opengaan en dan getinkel van metaal alsof er een gesp wordt geopend. Ik zuig mijn onderlip mijn mond in en lig te wachten op wat hij gaat doen, één en al bezorgde nieuwsgierigheid. Eerst bindt hij iets breed en straks rond mijn linkerbeen, dat hij aan het bed vastmaakt. Dan volgt mijn rechterbeen, en dan doet hij zorgvuldig hetzelfde met mijn polsen. Ik lig met gespreide armen en benen aan het bed vastgeklonken en kan geen kant op. Het zijn geen boeien voor de show. Het zijn boeien die ervoor zijn bedoeld iemand ervan te weerhouden weg te komen, en ik weet heel zeker dat ik nergens heen ga. Zes maanden geleden had ik misschien een schietgebedje gedaan. Nu lig ik te jammeren, half angstig en half verwachtingsvol.

Hij klimt op het bed, gaat geknield naast me zitten en ik voel zijn

adem weer over mijn lichaam gaan. Ik span mijn spieren aan als ik iets kouds en hards tegen mijn buik voel duwen. 'Ben je nog steeds zo'n dapper meisje?'

'Ja,' fluister ik naar adem snakkend.

Hij zegt niet wat hij gaat doen. Het koude, scherpe object beweegt langzaam over mijn huid naar boven tot het recht onder mijn borsten stilhoudt. Ik snak naar adem als een vis op het droge en probeer stil te blijven liggen, want ik weet ondertussen wat hij tegen mijn lijf drukt: het is een mes. Een angstaanjagend scherp mes.

Hij steekt het mes midden tussen mijn borsten onder mijn beha, en mijn borsten worden ontbloot als hij in een enkele, soepele beweging losschiet. Heeft hij nou net mijn beha doormidden gesneden? Ik lig in mijn blootje. Doodsbang. Opgewonden. In verwarring. Ik kan niet meer nadenken. Mysterieman klimt op me en ik voel zijn broek, van ruw materiaal, langs mijn zijkant schuren. Dan legt hij de rand van het koele mes tegen mijn rechterschouder aan, en een golf van paniek schiet door me heen.

'Niet bewegen,' fluistert hij. Dat doe ik niet. Ik heb nog nooit zo stil gelegen. Hij leunt naar me toe en raakt me aan, en uiteindelijk vindt zijn hand mijn borst. 'Je bent godvergeten perfect,' fluistert hij. 'En wat gedraag je je keurig netjes.' En dan is zijn mond rond mijn tepel, likt en zuigt, en het is geiler dan alles wat ik ooit heb gevoeld. Mijn rug komt los van het matras, en hij begint te grinniken. 'Wil je me in je voelen?'

'Ja.'

'Weet je dat heel zeker? Pas maar op met wat je wenst.'

Ik wens dagelijks dat ik dood zou zijn. Ik wens degenen die mijn zusje hebben pijn, een lijdensweg, bloed en ellende toe. Dat ik hier nu om wens voelt even gevaarlijk en tegelijkertijd veel veiliger dan dat alles. Hij wilde dat ik bezit van hem nam, en ondanks het feit dat hij me aan het bed heeft geketend denk ik dat dat nog steeds is wat hij wil. Ik zet me schrap, hoop maar dat ik het goed heb begrepen en draag hem op: 'Neem me. Neuk me, nu. Laat me niet wachten.'

Het mes verdwijnt. Hij klimt van het bed en ik hoor hem zijn broek losmaken en uittrekken. Paniek giert weer door mijn lijf als ik nog een gesp hoor rammelen.

'Ben je er klaar voor?'

Er is nu geen weg meer terug. 'Ik ben er klaar voor.'

En dan doet hij iets wat nog niet in me was opgekomen. In de verste verte niet. Hij slaat een leren strook rond mijn nek – zijn riem – en trekt hem aan.

O, fuck. Dit gaat niet goed.

'Doe je mond open.'

'Ik...'

'Doe je mond open.' Zijn stem is ferm, maar tegelijkertijd vriendelijk. Hij streelt met een hand over de zijkant van mijn gezicht. Het moet een geruststellend gebaar zijn: *Dit is eng, dat snap ik. Maar je kunt me vertrouwen.* Maar hem vertrouwen? Als ik dat zou doen zou ik knettergek zijn. En toch doe ik wat hij zegt. Hij beweegt naar voren en duwt zijn pik in mijn mond. Ik heb hier geen ervaring mee. Jezus, dit is de eerste keer dat ik zoiets doe. Wat moet ik in vredesnaam dóén? Hij is keihard en schoon en smaakt een beetje muskusachtig... en hij is gigantisch. Hij past nauwelijks in mijn mond. Ik vermoed dat nog niet de helft langs mijn lippen glijdt voordat hij mijn keel raakt.

'Shit!' snakt hij als ik begin te zuigen en een vacuüm creëer. Volgens mij doe ik dat goed. Zijn heupen bewegen naar achteren en hij trekt zich met een nat plopgeluid uit mijn mond terug. 'Denk je nog steeds dat je me in je wilt?' Hij weet precies hoe groot hij is. En hij is er verdomd trots op. Dit gaat onmogelijk veel pijn doen, maar ik wil niet dat hij weet dat ik nog maagd ben. Dat weet Eli niet eens. Ik weet zeker dat hij veel meer geld zou hebben gerekend als hij dat had geweten, en bij die gedachte draait mijn maag zich om.

'Ja,' zeg ik. 'Ja, ik wil je.'

'Mooi. Maar je zult nog even geduld moeten hebben, want we zijn nog niet klaar.' Hij grijpt een vuistvol van mijn haar en trekt mijn hoofd naar hem toe. Dan duwt hij zijn pik weer in mijn mond en stoot erin terwijl hij lichte druk op mijn achterhoofd uitoefent. Ik lig op het bed te kronkelen en ben verrast hoezeer dit me opwindt. Maar als hij de riem strakker trekt ga ik bijna uit.

Uit.

Hoewel het donker is zie ik sterretjes. Ik krijg geen lucht met mijn luchtpijp dichtgeknepen en zijn pik die in en uit mijn mond beweegt. 'Wel wakker blijven, oké?' kreunt hij.

Angst en opwindning wervelen in mijn maag door elkaar. Het is dezelfde soort spanning die ik als kind voelde als ik op het hoogste punt van de achtbaan zat te wachten tot die de afgrond in zou storten, maar dan duizend keer sterker. En heel veel enger. Mijn kut spant zich aan terwijl hij zijn heupen naar voren en achteren beweegt en de riem precies zo strak aantrekt dat ik nog een heel klein beetje kan ademen.

Hij huivert terwijl zijn erectie hard als graniet wordt. Als hij nu niet ophoudt denk ik dat ik weet wat er gaat gebeuren. Maar hij houdt wel op. Hij trekt zich zwaar ademend terug, knielt naast het bed, duwt zijn vingers onder de riem en maakt hem los. Zijn gezicht is zo dicht bij dat van mij dat ik de intensiteit van zijn starende blik in het donker in me voel branden. Ik zie nog steeds helemaal niets, maar misschien ziet hij beter in het donker dan ik.

‘Je mond is perfect,’ fluistert hij. En dan doet hij twee dingen die me verrassen. Eerst streelt hij als betoverd over mijn bezwete huid en veegt het haar uit mijn gezicht. Dan kust hij me zacht op mijn voorhoofd.

‘En omdat je zo’n braaf meisje bent geweest ga ik je nu laten klaarkomen,’ fluistert hij. Een rilling van anticipatie gaat over mijn huid, en hij begint te grinniken. ‘Je bent echt een heel braaf meisje.’

Hij klimt op het bed, haakt zijn armen onder mijn heupen en tilt me omhoog. Het is een onhandige positie met mijn enkels nog aan het bed gekluisterd, maar alle gedachten van ongemak verdwijnen als sneeuw voor de zon als hij zijn gezicht tussen mijn benen begraaft en weer aan mijn klit begint te zuigen.

‘Ah!’

Ik trek het niet meer. Ik klim en klim hoger en hoger terwijl een onbekend, onvoorstelbaar gevoel zich tussen mijn benen opbouwt. Het ontvouwt zich in een aangename prikkeling die door mijn hele lichaam siddert en wordt steeds intenser. En dan...

Ik gil het uit. De ontlading is woordeloos. Ik zou om God willen schreeuwen, ware het niet dat ik denk dat deze situatie Zijn goedkeuring niet zou wegdragen. En ik heb geen idee wie die man is, dus om hem kan ik ook niet roepen. Dus schreeuw ik voor mezelf en het vuurwerk dat in mijn hoofd ontploft, om het inferno dat mijn huid likt, me uitbrandt, me uitgehold en uitgeput achterlaat. Dan word ik helemaal

slap en lig ik te beven terwijl hij weer met zijn tong over mijn klit heen en weer gaat.

‘Stop! O god, hou alsjeblieft op, het is zo... gevoelig!’

‘Nou nou, wat ben jij egoïstisch,’ bromt hij in mijn kut, en ik klem mijn kaken op elkaar. ‘Vergeet niet dat ik nu aan de beurt ben.’ Hij friemelt even om zich heen – naar een condoom? Fuck, ik hoop maar dat hij een condoom omdoet, en dan laat hij mijn heupen zakken en stoot in me, zijn handen strak om mijn heupen, me gevangen houdend.

O...

Mijn...

De pijn is bijna verlammend. Een onprettig gevoel, een opbouw van spanning en dan een stekende ontlading vertellen me dat het bijna achter de rug is.

Hij houdt op.

‘Wat...?’ Hij ademt diep in. Ademt uit. ‘Dat had je beter niet voor je kunnen houden,’ zegt hij zacht. Dan slaakt hij een zucht, alsof hij teleurgesteld in me is, wat een idiote gedachte is. ‘Ben je er klaar voor?’

Ik fluister een zwak: ‘Ja.’

‘Probeer maar te ontspannen.’ Hij vult me, rekt me uit, maakt me heel. Hij begint langzaam, rustiger dan hij denk ik gedaan zou hebben als hij me niet net had ontmaagd. Na een tijdje wordt de pijn minder en vervormt zich tot iets waarbij ik me niet langer bij elke stoot aanspan maar erin meebeweeg. Uiteindelijk neukt hij me als een goederentrein, niet tegen te houden en rauw van behoefte. Hij komt keihard en brult het uit.

Ik natuurlijk niet. Het is mijn eerste keer en de pijn woog zwaarder dan het genot. Ik ben te verward om te begrijpen wat er gebeurt als hij zich uit me terugtrekt en langs mijn lichaam naar beneden glijdt. Zijn lippen liefkozen de binnenkant van mijn dijbenen en ik huiver als zijn vingers zacht over mijn buik strelen. De aanraking is niet bedoeld om me op te winden, het is meer een verontschuldiging. Dan beweegt hij in het donker over het bed en maakt mijn polsen en enkels los.

‘Vond je het lekker?’ Zijn basstem maakt dat ik mijn benen tegen elkaar druk.

‘Ja.’ Het verbijsterendste, dat wat me misselijk maakt, is dat ik de waarheid spreek. Wat is er in godsnaam mis met mij?